

РЕШЕНИЕ

№ 4717

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.

като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20231110120206 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от ЕТ „Б.М. - С.С.“ и С. М. Т. срещу „Ю.Б.“ АД, с която са предявени субективно съединени отрицателно установителни искове с правно основание по чл. 439 ГПК.

Ищците извеждат субективните си права при твърдения, че ответникът в настоящото производство подал срещу тях заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ, въз основа на което пред Софийския районен съд било образувано ч.гр.д. № 3009/2013г., по което били издадени Заповед за изпълнение на парично задължения въз основа на документ по чл.417 ГПК от 18.03.2013г. и изпълнителен лист 26.03.2013г. Същите навеждат твърдения, че на 16.05.2013г. ответникът образувал изп. дело № 20138410405554 по описа на ЧСИ Н.М.. По същото бил наложен запор върху вземане на Стека Т. по банкова сметка, намираща се в П.И.Б., който бил вдигнат на 11.06.2013г. След този момент по изпълнителното дело не били извършвани други изпълнителни действия. На следващо място, ищците излагат, че на 09.07.2013г. е наложен запор върху вземането на С.М.С. за трудовото възнаграждение. Последната постъпила сума по делото била на 19.03.2014г. На 24.10.2014г. и 22.03.2017г. по изпълнителното дело били постъпили молби от "Б.Б.Р." ЕАД, че последната встъпва в правата на кредитора "Ю.Б." АД и иска да бъде конституирана като взыскател, по които съдия- изпълнителят не се е произнесъл с изричен акт. На 13.12.2014г. "Б.Б.Р." ЕАД била депозира молба за справка в НОИ и налагане на запори спрямо ЕТ "Б.М. - С.С.". На 09.08.2016г. и на 09.11.2016г. "Б.Б.Р." ЕАД подала молба за признаване на адвокатски хонорар. На 18.05.2017г. "Б.Б.Р." ЕАД подала молба, с която констатира, че е настъпила перемпция.

С Постановление за прекратяване от 27.01.2020г. съдия- изпълнителят констатира, че

делото е прекратено.

Въз основа на същия изпълнителен лист, по молба на ответника, на 26.04.2022г. е образувано изп. дело № 20228510401019.

В исковата молба са развити съображения, че ответникът не е извършил изпълнителни действия в продължение на повече от две години, поради което била настъпила перемпция. Поддържа се, че по отношение на ищцата С. Т. в периода м. юни 2013г.- 26.04.2022г. не са извършени изпълнителни действия, поради което давностния срок по чл. 117, ал. 2 ЗЗД е изтекъл на през м. юни 2018г. Последното изпълнително действие спрямо ищеца ЕТ Б.М. - С.С.” е извършено на 19.03.2014г. (с налагането на запор върху вземането за трудово възнаграждение), поради което в случая също била изтекла погасителната давност по чл. 117, ал. 2 ЗЗД.

При изложените фактически твърдения ищите молят съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че ищите не дължат на ответника сумата 47 065,09 лева, формирана като сбор от главница в размер на 19 652,66 лева, законна лихва в размер на 20 202,57 лева за периода 21.01.2013г. -28.02.2023г., неолихвяеми вземания в размер на 2 186,75 лева, разноси в размер на 1 238,84 лева, разноси по изпълнителното дело в размер на 7,50 лева, такси по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 3 776,77 лева, за които суми са издадени заповед за изпълнение на парично задължения въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 18.03.2013г. и изпълнителен лист 26.03.2013г., поради погасяване правото на принудително изпълнение по давност.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, в който ответникът изразява становище за неоснователност на иска. В отговора се развиват съображения, че в случая не е настъпила перемпция, нито вземането му е погасено по давност.

В обобщение, ответникът счита предявеният иск за неоснователен и моли да бъде постановено решение, с което да отхвърли предявения иск.

След преценка на събраните доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна:

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства- заповед за изпълнение и изпълнителен лист, че на 24.01.2013г. ответникът “Ю.Б.” ЕАД подал заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК против ЕТ “Б.М. - С.С.” и С. М. Т., действащи в условията на пасивна солидарност. Въз основа на посоченото заявление пред Софийски районен съд било образувано ч.гр. дело № 3009 по описа за 2013г., по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 18.03.2013г., с която било разпоредено ЕТ “Б.М. - С.С.” и С. М. Т. да платят солидарно, в условията на пасивна солидарност, сумата 19652,66 лева, представляваща главница, съгласно договор за банков кредит от 13.06.2008г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 24.01.2013г., до окончателното плащане

на сумата, сумата 2166,75 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 21.02.2012г.- 22.01.2013г., сумата 20 лева, представляваща такса и сумата 1238,85 лева- разноски в производството по ч.гр. дело № 3009 по описа за 2013г. на Софийски районен съд. Въз основа на посочената заповед е издаден изпълнителен лист от 26.03.2013г.

Въз основа на издадения изпълнителен лист е било образувано изпълнително дело № 20138410405554 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 при КЧСИ. С молбата за образуване на изпълнително производство кредиторът е възложил на съдия- изпълнителя да определи способ за принудително изпълнение и да предприеме действия по принудително изпълнение.

До длъжниците ЕТ “Б.М. - С.С.” и С. М. Т. са изпратени покани за доброволно изпълнение, ведно с издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 18.03.2013г. и изпълнителен лист от 26.03.2013г. Със същата, на основание чл. 428, ал. 1 ГПК, съдебният изпълнител е поканил длъжниците в двуседмичен срок от получаването да изпълнят доброволно задължението си по издадената заповед. Видно от разписката, съдържаща се на гърба на поканата за доброволно изпълнение, последната е връчена, съответно на длъжника ЕТ “Б.М. - С.С.”- на 27.05.2013г., а на длъжника С. М. Т.- на 22.05.2013г.

С разпореждане от 16.05.2013г. съдия- изпълнителят е наложил запор върху вземането на длъжниците по банкови сметки и за трудово възнаграждение.

На 17.05.2013г. е изпратено запорно съобщение за наложен запор на вземанията на длъжниците по банкови сметки и за трудово възнаграждение.

Със запорно съобщение, изх. № 145318/ 17.05.2013г., съдебният изпълнител е наложил запор върху вземането на длъжника ЕТ “Б.М. - С.С.” за трудово възнаграждение. Запорното съобщение е получено и запор върху трудовото възнаграждение на длъжника е наложен на 22.05.2013г.

Със запорно съобщение, изх. № 145311/ 17.05.2013г., съдебният изпълнител е наложил запор върху вземането на длъжника ЕТ “Б.М. - С.С.” по банкови сметки, намиращи се в “Р.Б.” ЕАД. Запорното съобщение е получено и запор върху вземането на длъжника е наложен на 21.05.2013г.

Със запорно съобщение, изх. № 169561/ 11.06.2013г., съдебният изпълнител е наложил запор върху вземането на длъжника С. М. Т. по банкови сметки, намиращи се в “П.И.Б.” АД. Запорното съобщение е получено и запор върху вземането на длъжника е наложен на 17.06.2013г.

С молба от 24.10.2014г. “Б.Б.Р.” АД е поискала да бъде конституирана като взыскател. Молбата е аргументирана с доводи, че банката се е суброгирала в правата на кредитора, поради плащане на сумата 19653,66 лева, въз основа на Гаранционно споразумение от 04.02.2009г. и банкова гаранция.

На 13.12.2014г. и 09.08.2016г. “Б.Б.Р.” АД е подала молби да бъде извършена справка за имущественото състояние на длъжниците.

С Постановление от 27.01.2020г. изпълнителното производство по изп. дело № 20138410405554/ 2013 по описа на ЧСИ Н.М. е прекратено, на основание чл. 433, т. 8 ГПК.

На 26.04.2022г. ответникът е поискал отново да бъде образувано изпълнително производство въз основа на същия изпълнителен лист, като със същата молба е възложил на съдия- изпълнителя определянето на способ за принудително изпълнение и да предприеме необходимите изпълнителни действия. Въз основа на подадената молба пред ЧСИ Мариян Петков е образувано 20228510401019.

С разпореждане от 26.04.2022г. съдия изпълнителят е наложил заповед върху вземането на длъжниците по банкови сметки и за трудово възнаграждение.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Настоящият съдебен състав счита, че производството, в частта, в която са предявени иски за недължимост на разноски в изпълнителното производство е недопустимо. Разноските по изпълнението се оспорват с жалба по реда на чл. 436 ГПК на основание чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК, а не с иск по чл. 439 ГПК (в този смисъл определение № 303 от 29.09.2020г. на ВКС по ч.т.д. № 404/ 2020г., I т.о., ТК). С иска по чл. 439 ГПК длъжникът може да оспори изпълнението, като твърди, че не дължи на вискателя вземанията по изпълнителното основание, но в предмета на тази искова претенция не се включват разноските по изпълнителното производство, тъй като въпросът за дължимостта им от длъжника се разрешава в самото изпълнително дело съобразно правилата на чл. 79 ГПК.

Предвид изложеното, претенцията за установяване на недължимост на сумата 7,50 лева, представляваща разноски в изпълнителното дело и сумата 3776,77 лева, представляваща такси по Тарифата към ЗЧСИ, е недопустима и производството в посочената част-прекратено.

По основателността на предявените иски в тяхната допустима част, съдът приема следното:

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест по иска с правна квалификация чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 439 ГПК, ищите следва да установят, при условията на пълно и главно доказване, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти, от които длъжникът черпи права, изключващи изпълняемостта на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, както и наличие на правен интерес от провеждане на исовете, висящ (неприключил изпълнителен процес за събиране на процесните суми, при който вискателят не е напълно удовлетворен). В тежест на ответника е да докаже своите възражения и положителните факти, на които основава изгодни за себе си последици, т.е. да установи онези свои твърдения и правоизключващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, като в конкретния случай носи тежестта да докаже наличието на обстоятелства, довели до спирането и/ или прекъсването на погасителната давност за вземанията си.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнително основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.). По тези съображения разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не е било проведено- в този смисъл определение № 956/ 22.12.2010г. по ч.т.д. № 886/ 2010г. на ВКС, I т.о. Като средство за защита на длъжника по всящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по чл. 439 ГПК се дава право на длъжника да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение (в този смисъл определение № 214/ 15.05.2018г. по ч.гр.д. № 1528/ 2018г. на ВКС, IV г.о.).

По изложените съображения, в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон, на изследване подлежат само онези факти, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, по силата на който е образувано изпълнително производство.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК- при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС, напр. определение № 480/ 09.07.2013г. по ч.гр.д. № 2566/ 2013г. на ВКС, IV г.о. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на ИЛ въз основа на несъдебно изпълнително основание, в

който е била предвидена възможност за предявяване искове- чл. 252 ГПК (отм.), чл. 254 ГПК (отм.), чл. 255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и на заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо поставянето на знак за равенство помежду им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.).

Съгласно задължителните разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015г. по т.д. № 2/ 2013г. на ОСГТК, ВКС, т. 14, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК.

По изложените съображения настоящият състав намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК, респ. приложима в процесната хипотеза е установената в чл. 117, ал. 2 ГПК 5- годишна погасителна давност. По същността си правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, доколкото последната има установително действие в отношенията между страните. В този смисъл решение № 37/ 24.02.2021г. по гр.д. № 1747/ 2020г. по описа на IV г.о. на ВКС.

В конкретния случай на 26.03.2013г. е бил издаден изпълнителният лист въз основа на заповедта за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК. Поканата за доброволно изпълнение е била изпратена на длъжниците от съдия-изпълнителя, ведно с подлежащия на изпълнение акт- заповедта за незабавно изпълнение, и е била връчена лично на длъжниците, съответно на длъжника С. М. Т.- на 22.05.2013г. и на длъжника ЕТ “Б.М. - С.С.”- на 27.05.2013г. С оглед така констатираното, настоящият състав приема, че двуседмичният срок по чл. 414, ал. 2 ГПК (в приложимата към този момент редакция) за подаване на възражение от длъжниците е изтекъл, съответно на 05.06.2013г.- за длъжника С. М. Т. и на 10.06.2013г.- за длъжника ЕТ “Б.М. - С.С.”, когато съответно заповедта за изпълнение е влязла в сила.

С оглед разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, считано от влизането в сила на процесната заповед за изпълнение, е започнала да тече нова 5-годишна погасителна давност.

Съгласно предвиденото в чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК, ВКС, т. 10, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е било предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ), като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, по силата на закона, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за неговото прекратяване, тъй като актът има единствено декларативен, но не и конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

С Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015г. по тълк. д. № 2/2013г. на ОСГТК, ВКС, е обявено за изгубило сила Постановление № 3/ 1980г. на Пленума на Върховния съд (ППВС). Според даденото с ППВС № 3/ 1980г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от цитираното ТР е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко едно действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. С Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV г.о., Решение № 51/21.02.2019г. по гр. дело № 2917/ 2018г. по описа на ВКС, IV г.о., и др., е прието, че прилагането на даденото с посоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяване по давност на дадени вземания, които

са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на ТР, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към този момент ППВС. Поради това даденото с отмененото ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на ППВС, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за период преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент за бъдеще. С оглед на това, извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/ 2013г. на ОСГТК, ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980г. поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това. Настоящият съдебен състав изцяло споделя практиката на ВКС, обективизирана в горепосочените съдебни решения.

В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради перемпция настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря- след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуetyава неговото прилагане. В т.см. Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/ 2020г., IV г. о., ГК.

В контекста на гореизложеното настоящият състав приема, че по отношение на ЕТ "Б.М. - С.С." последното валидно изпълнително действие е извършено на 22.05.2013г., с налагане на заповор върху вземането на длъжника за трудово възнаграждение. Последното валидно изпълнително действие по отношение на С. М. Т. е извършено на 17.06.2013г., с налагането на заповор върху вземането на длъжника по банкови сметки. От този момент по изпълнителното дело не са извършени валидни изпълнителни действия в период, по- дълъг от две години, поради което същото е прекратено 17.06.2015г., т.е. така иницирираното изпълнително производство е образувано и прекратено изцяло при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, поради което по отношение на него приложение следва да намерят постановките на именно цитираното ППВС.

Според даденото с Постановление № 3/ 1980 г. на Пленума на Върховния съд тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С оглед на това съдът приема, че за периода, в който изпълнителното дело е било висящо, давност за вземанията не е текла.

Петгодишният давностен срок е започнал да тече след прекратяването му, поради

настъпилата перемпция, на 17.06.2015г. Следва да се посочи, че съгласно чл. 3, т. 2 ЗМДВИП, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., за срока от 13 март 2020г., до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Следователно, давностният срок е спрял да тече за периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г., за период от два месеца и 7 дни.

Изложеното обуславя извод, че давностният срок е изтекъл на 24.07.2020г.

Относно подадените от “Б.Б.Р.” АД молби следва да се посочи следното:

Конкретиката на случая сочи, че “Б.Б.Р.” АД е банков гарант и като такъв е заплатило част от задължението към вискателя. Посочената банка не е правопреемник на удовлетворения вискател по издадения изпълнителен лист. Разпоредбата на чл. 429, ал. 1 от ГПК сочи, че вискател по изпълнително дело може да е лице, което не е посочено като кредитор в изпълнителния лист. Но това право не е предоставено на всеки суброгирал се в правата на вискателя, а само на правопреемниците на този вискател- частни и универсални и на поръчителя и солидарния длъжник, които са платили дълга. Въпреки сходното положение на банковия гарант с поръчителя, липсва основание да се тълкува разширително нормата на чл. 429, ал. 1 ГПК. Тази разпоредба урежда изключение от правилото, уреждащо кои са страните в изпълнителното производство и като такава, същата не подлежи на разширително тълкуване или прилагане по аналогия. Банковият гарант не е правопреемник на правото на принудително изпълнение на удовлетворения кредитор по изпълнителния лист и съответно не може да бъде конституиран от съдебният изпълнител като вискател по делото, замествайки удовлетворения кредитор. Същият може да реализира своите права само въз основа на изпълнителен лист, издаден в негова полза след развито исково или заповедно производство, но не се ползва от изпълнителния лист издаден в полза на удовлетворения от него кредитор. В този смисъл решение № 71/2019г по гр. д. № 2576/2018г по описа на ВКС, III г.о.

В светлината на изложеното, “Б.Б.Р.” АД не е надлежен вискател по изпълнителното дело и съответно, на него, в рамките на това изпълнително производство, изпълнение не се дължи, поради което и извършените от него действия са ирелевантни за настъпването на перемпция и за изтичане на давностния срок.

Изложеното обуславя извод за основателност на предявения иск и неговото уважаване.

Относно разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

При този изход на спора, право на разноски имат ищите. Същите са направили искане за присъждането им и са представили доказателства за извършването на разноските.

Конкретиката на случая сочи, че ищецът ЕТ „Б.М. - С.С.“ е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4600 лева.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възражение на процесуалния представител на ищеца ЕТ "Б.М. - С.С.". Същото е направено преди приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция, което обуславя извод за неговата допустимост.

Основният критерий при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна. Съдът, като съобрази, фактическата и правна сложност на делото, осъществената защита от страна на адвоката, събраните доказателства, обстоятелството, че пред настоящата инстанция е проведено едно открито съдебно заседание, продължителността на производството пред настоящата инстанция, счита, че договореният размер на възнаграждението за защита пред първоинстанционния съд в размер на 4600 лева е прекомерен и следва да бъде намален на 2800 лева. Съразмерно с уважената част от иска, на същия следва да бъдат присъдени разноси в размер на 2108,51 лева.

Ищцата С. М. Маринова е направила разноси за държавна такса в размер на 1882,60 лева. Съразмерно с уважената част от иска, на същата следва да бъдат присъдени разноси в размер на 1417,67 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. В случая от представения договор за правна помощ се установява, че страните са постигнали съгласие, че представителството се осъществява при условията на чл. 38 ЗА.

Съдът, като съобрази, фактическата и правна сложност на делото, осъществената защита от страна на адвоката, събраните доказателства, обстоятелството, че пред настоящата инстанция е проведено едно открито съдебно заседание, счита, че на процесуалния представител на ответника следва да бъде определено възнаграждение в размер на 2800 лева. Съразмерно с уважената част от иска, на процесуалния представител на ищцата С. М. Маринова следва да бъдат присъдено възнаграждение в размер на 2108,51 лева.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените от ЕТ “Б.М. - С.С.” и С. М. Т. против “Ю.Б.” АД за признаване за установено, че ЕТ “Б.М. - С.С.” и С. М. Т. не дължат сумата 7,50 лева, представляваща разноси в изпълнителното дело и сумата 3776,77 лева, представляваща такси по Тарифата към ЗЧСИ, с правно основание чл. 439 ГПК, като недопустими и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр. дело № 20206/ 2023г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав, в посочената част, **на основание чл. 130 ГПК.**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Ю.Б.“ АД, ЕИК 000694749, че ЕТ „Б.М. - С.С.“, ЕИК 200080123, и С. М. Т., ЕГН *****, не дължат, при условията на пасивна солидарност, сумата 19652,66 лева, представляваща главница, съгласно договор за банков кредит от 13.06.2008г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 24.01.2013г., до окончателното плащане на сумата, сумата 2166,75 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 21.02.2012г.- 22.01.2013г., сумата 20 лева, представляваща такса и сумата 1238,85 лева- разноси в производството по ч.гр. дело № 3009 по описа за 2013г. на Софийски районен съд, за които е издаден изпълнителен лист от 26.03.2013 г., издаден по гр.д. № 3009/2013 г. по описа на СРС, 53 състав, въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на писмен документ по чл. 417 ГПК от 18.03.2013г., **на основание чл. 439 ГПК.**

ОСЪЖДА „Ю.Б.“ АД, ЕИК 000694749, да заплати на ЕТ „Б.М. - С.С.“, ЕИК 200080123, сумата 2800 лева, представляваща направени в първоинстанционното исково производство разноси, **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.**

ОСЪЖДА „Ю.Б.“ АД, ЕИК 000694749, да заплати на С. М. Т., ЕГН *****, сумата 1882,60 лева, представляваща направени в първоинстанционното исково производство разноси, **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.**

ОСЪЖДА „Ю.Б.“ АД, ЕИК 000694749, да заплати на адв. Т. Н. М., САК, личен № 1300164110, сумата 2800 лева, представляваща възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска защита на С. М. Т., ЕГН *****, в производството по гр. дело № 20206/ 2023г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав, **на основание чл. 38 ЗА.**

В частта, в която производството по делото е прекратено, решението подлежи на обжалване в седмичен срок от връчването му, пред Софийски градски съд, с частна жалба. В останалата част решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____